

Arrest

nr. 100 517 van 5 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 9 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 maart 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 30 januari 2009 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op medische gronden wordt op 17 juni 2009 ontvankelijk verklaard.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 17 september 2012 de beslissing waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stellen tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Op 15 oktober 2012 wordt de ongegrondheidsbeslissing van 17 september 2012 ingetrokken. Bij arrest met nummer 92 364 van 29 november 2012 wordt door de Raad de afstand van het geding vastgesteld.

1.5. Op 30 november 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing, die op 17 december 2012 aan verzoekers ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.01.2009 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

[...]

Nationaliteit: Rusland (Federatie van)

adres: [...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 17.06.2009, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem, kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen

Er werden medische elementen aangehaald voor [T. E.] die echter niet weerhouden konden worden (zie verslag arts- attaché dd. 21.11.2012 in gesloten omslag)

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

> Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n. : de integratie) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve moet worden vastgesteld dat derde verzoekster, geboren op 3 november 2010, als minderjarige niet over de vereiste bekwaamheid beschikt om in eigen naam een annulatieberoep bij de Raad in te stellen. Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg niet ontvankelijk in zoverre het is ingesteld door derde verzoekster (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

2.2. Verzoekers geven aan tevens een beslissing tot *“intrekking van het ontvangstbewijs”* te willen aanvechten. In zoverre verzoekers hiermee doelen op de instructie van verweerder aan de burgemeester van Kortrijk om het aan verzoekers in het kader van huidig voorliggende aanvraag om machtiging tot verblijf afgegeven attest van immatriculatie in te trekken, merkt de Raad evenwel op dat dit geen aanvechtbare beslissing betreft. Om ontvankelijk te zijn, moet het beroep immers gericht zijn tegen een uitvoerbare beslissing. Als uitvoerbare beslissing dient te worden beschouwd de handeling waarbij rechtsgevolgen in het leven worden geroepen of worden belet tot stand te komen, met andere woorden waarbij wijzigingen in een bestaande rechtsregeling of rechtstoestand worden aangebracht, dan wel zodanige wijzigingen worden belet (RvS 28 juni 1999, nr. 81.364; RvS 14 juli 2003, nr. 121.603). Er dient te worden vastgesteld dat de rechtstoestand van verzoekers wordt gewijzigd door de beslissing van 30 november 2012 waarbij de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en dat de instructie om vervolgens het attest van immatriculatie van verzoekers in te trekken een loutere uitvoeringsmodaliteit betreft van deze eerdere beslissing. Deze instructie kan dan ook niet worden beschouwd als een afzonderlijke beslissing met specifieke rechtsgevolgen of als een beslissing die de rechtstoestand van verzoekers wijzigt (RvS 6 september 1995, nr. 55.041; RvS 16 oktober 2006, nr. 163.605; RvS 27 juni 2007, nr. 172.811). Het beroep is dan ook niet ontvankelijk in zoverre het is gericht tegen de intrekking van verzoekers hun attest van immatriculatie.

2.3. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekers.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in een eerste en tweede middel, die wegens samenhang samen worden behandeld, de schending aan van de artikelen 9ter, 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij de middelen:

“Schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 15.12.1980

De DVZ besluit stereotiep louter tot de ongegrond om reden (i) dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en (ii) dat uit het medisch dossier niet zou kunnen worden afgeleid of verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De DVZ vindt dus blijkbaar dat het overlegde medisch dossier niet duidelijk/onvoldoende is.

Merkwaardig is dat deze stereotiep motivering faliekant het tegenovergestelde stelt van de eerdere beslissing tot ongegrondheid dd. 17.9.2012 die werd ingetrokken en huidige beslissing nochtans gemaakt is op grond van hetzelfde medische dossier!!!

Waar eerder bij beslissing dd. 17.9.2012 reeds werd gesteld dat het overgemaakt medisch dossier duidelijk voldoende was om medische inschattingen te maken, kan het DVZ uiteraard heden gemakshalve niet het tegenovergestelde gaan beweren.

Het is een vaststaand feit dat het medisch dossier dat overgemaakt werd voldoende duidelijk is.

Bij eerdere beslissing dd. 17.9.2012 waarbij het medisch dossier voldoende werd geacht, werd ten onrechte besloten dat de medische toestand van verzoeker niet levensbedreigend zou zijn.

Evenwel blijkt uit het medisch dossier duidelijk dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit en dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling daar er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

Het DVZ deed opnieuw geen concreet onderzoek naar de medische toestand van verzoeker, meer bepaald geen onderzoek of de aandoeningen levensbedreigend zijn, en geen concreet onderzoek naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid-betalbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst, maar stelt nu lukweg dat de medische attesten niet duidelijk zouden zijn.

Evenwel dient een Dokter te weten dat hepatitis B steeds levensbedreigend is. Dit diende de Arts-Adviseur bij de DVZ toch te weten.

De stereotiep motivering zonder enige onderzoek is werkelijk onaanvaardbaar.

Een levensbedreigend risico is manifest aanwezig.

Immers lijdt verzoeker aan een ernstige ziekte, die levenslange medische opvolging vereist.

De medische attesten zoals werden overgemaakt attesteren duidelijk dat het ernstige ziekte betreft en een regelmatige medische opvolging vereist is. Een stopzetting van de behandeling heeft ernstige gevolgen.

Met hepatitis B, zijn psychologische aandoening en andere aandoeningen loopt verzoeker een ernstig risico loopt voor zijn gezondheid en leven!

Voor hepatitis B en ook de andere aandoeningen is er geen adequate behandeling in het land van herkomst.

Het DVZ erkent trouwens algemeen dat in Noord-Ossetië geen behandeling voorhanden is (zie ook eerdere beslissing dd. 17.9.2012).

De ziekte is levensbedreigend, daar waar hepatitis B steeds levensbedreigend is bij gebrek aan behandeling en daar waar duidelijk blijkt dat verzoeker bij afwezigheid van psychologische hulp hij riskeert zich van het leven te ontnemen.

Uit alle objectieve elementen van het dossier, meer bepaald uit de diverse medische attesten die werken overgemaakt, kon de levensbedreigende toestand worden afgeleid. De DVZ en haar adviserend Arts deden evenwel geen concreet onderzoek naar de aard van de aandoeningen van verzoeker. De aard van de aandoeningen zelf laten evenwel ontegensprekelijk toe te besluiten dat deze levensbedreigend zijn.

Ten onrechte deed het DVZ geen concreet onderzoek naar de aard van de aandoeningen.

Uit alle objectieve internationale verslagen blijkt dat de medische zorgen en voorradigheid van medicatie in Noord-Ossetië erbarmelijk en zorgwekkend is.

Het leven van verzoeker komt bij terugkeer in gevaar.

[...]

Schending van artikel 52 en 62 van de vreemdelingenwet van 15.12.1980, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijk motiveringswet van 29.07.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Artikel 62 bepaalt het volgende: [...]

Aan artikel 62 Vreemdelingenwet is slechts voldaan wanneer de motivering van de administratieve beslissing afdoende en toereikend is (R.v.St. nr. 43.522, 29 juni 1993, R.A.C.E. 1993) en meer bepaald passend, nauwkeurig en relevant (R.v.St. nr. 53.583, 7 juni 1995, Rev. Dr. Etr. 1995, 326) of nog duidelijk, nauwkeurig en ter zake dienend (R.v.St. nr. 42.199, 8 maart 1993, R.A.C.E. 1993).

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen het volgende: [...]

De motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur vereist dat de motivering van een bestuurshandeling volledig, precies en relevant is (R.v.St. nr. 55.056, 7 september 1995, Rev. Dr, Etr. 1996, 249).

Verzoekers menen dat bovenvermelde rechtsregels door de dienst vreemdelingenzaken in casu werden geschonden.

Verzoekers vorderen dan ook op grond van een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht de schorsing en de vernietiging van bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze adequaat, afdoende, nauwkeurig en volledig.

De DVZ stelt louter en alleen dat uit de medische attesten onvoldoende zijn. Voor het overige motiveert zij op geen enkele wijze haar beslissing.

In het advies van de adviserende arts wordt geen enkel concreet onderzoek gedaan naar de aard van de aandoeningen.

Nochtans hepatitis B is steeds levensbedreigend. Dit volgt uit de aard van de ziekte.

De medische attesten laten in casu duidelijk toe af te leiden dat de aandoeningen levensbedreigend zijn. De adviserend arts brengt geen enkel medisch verantwoorde motivering. Hij deed duidelijk geen enkel onderzoek naar de aandoeningen, maar beperkte zich tot een stereotiep motivering.

Deze motivering is geen valabele motivering.

Dient vastgesteld dat de DVZ anderzijds wel dient toe te geven dat in Noord-Ossetië geen behandeling van hepatitis B en C voorhanden is.

De DVZ beschikt juist over Artsen-adviseurs om de ziektes en aandoeningen nader te onderzoeken en hieromtrent een advies te geven. Dergelijk medisch advies ontbreekt compleet in onderhavige zaak. Nochtans is hepatitis B steeds levensbedreigend.

De DVZ diende rekening te houden met alle elementen van het dossier en eens te meer met de medische documenten en de aandoeningen en deze nauwkeurig te onderzoeken. Dit deed de DVZ ten onrechte niet. Zij bij gebrek aan dergelijk onderzoek dan ook geen enkele geldige motivering.

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan deze vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak en de aandoeningen van verzoeker.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de motivering van de dienst vreemdelingenzaken, geenszins als afdoende kan worden beschouwd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins de gegevens correct beoordeeld en is geenszins op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit gekomen.

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de concrete gegevens werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen. [...]"

3.2. Verweerder repliceert in zijn nota met opmerkingen als volgt:

"Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gesteund is op het advies van 21 november 2012 van de arts-adviseur die oordeelde dat de ziekte niet direct levensbedreigend is. De aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293).

Voor zover verzoekers kritiek zouden uiten op bovenvermeld advies van de ambtenaar-geneesheer, heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar het volgende arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

"Het loutere feit dat verzoekers het niet eens zijn met de conclusies van verweerder toont nog niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze tot zijn conclusie zou zijn gekomen. Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer" (arrest RW, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012).

Verzoekers hebben niet aangetoond dat de ziekte aan de voorwaarden van artikel 9ter §1 Vreemdelingenwet voldoet.

[...]

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing de feitelijke gegevens en wetsbepalingen vermeld waarop zij is gesteund.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen en niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. R.v.St., nr. 164.171, 27 oktober 2006; R.v.St., nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

De motivering voorzien in de beslissing vindt steun in het administratieve dossier en een schending van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond. [...]

3.3.1. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

In zoverre verzoekers de bestreden beslissing weergeven als zou het motief erin bestaan dat het overgemaakte medisch dossier onvoldoende duidelijk is om af te leiden of verzoekers aandoeningen onder artikel 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet vallen, merkt de Raad op dat deze vaststelling berust op een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Waar de ambtenaar-geneesheer stelt *“dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van [...]”* en verweerder stelt dat *“uit het voorgelegd medisch dossier [kan] niet worden afgeleid dat [...]”*, geven zij immers niet aan dat het medisch dossier niet toelaat een afweging te maken, doch enkel dat zij van oordeel zijn dat de aandoeningen zoals deze blijken uit het voorgelegd medisch dossier geen aandoeningen zijn die kunnen worden weerhouden als grond voor een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.3.2.1. In de mate dat verzoekers aangeven niet akkoord te gaan met de motivering van de bestreden beslissing dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Verzoekers geven tevens aan dat verweerder bij de toepassing van voormelde bepaling het zorgvuldigheidsbeginsel heeft miskend.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet – artikel dat de juridische grondslag vormt van de bestreden beslissing – luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.”

3.3.2.2. *In casu verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag tot verblijfsmachtiging van verzoekers ongegrond in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond dat niet blijkt dat verzoeker lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit en evenmin blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland of het land waar hij gewoonlijk verblijft. Er wordt hierbij verwezen naar een medisch advies dat een ambtenaar-geneesheer op 21 november 2012 opstelde met betrekking tot de medische problematiek van verzoeker. De ambtenaar-geneesheer bracht volgend advies uit:*

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 30.01.2009.

- *Verwijzend naar het uit het Russisch vertaalde medisch attest zonder datum van dr. M.C. [B.], waaruit moet blijken dat er geen voorzieningen zouden bestaan voor de behandeling van hepatitis B en C in Noord-Ossetië.*
- *Verwijzend naar de medische attesten d.d. 26/08/2008, 03/02/2009, 20/07/2009, 06/11/2009, 26/02/2010, 02/06/2010, 17/09/2010, 20/04/2011 03/08/2011 23/12/2011, 09/03/2012, 05/06/2012 en 17/07/2012 van de hand van dr. M. [V.], huisarts, waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een depressie, ischias rechts en artrose van de linker knie. Verder is hij ook gezonde drager van hepatitis B die geen behandeling nodig heeft omdat op labo geen leverstoornissen werden vastgesteld. Betrokkene lijdt tevens aan een alcoholverslaving.*
- *Verwijzend naar het attest d.d. 31/01/2009 van mevr. I. [P.-K.] waarvan akte.*

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRIVI 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

Uit het medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn,

Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, kan bijgevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, (RvV 29 juni 2012, nr. 83.956; RvV 6 juli 2012, nr. 84.293)

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Dit advies werd onder gesloten omslag aan verzoekers overhandigd en naar dit advies wordt expliciet verwezen in de motivering van de bestreden beslissing, waar het een integraal deel van uitmaakt.

3.3.2.3. Verzoekers betogen dat verweerder in de bestreden beslissing, in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, geen concreet onderzoek heeft gedaan naar de medische toestand van verzoeker, naar het levensbedreigend karakter van diens aandoeningen en naar de mogelijke medische hulp en bijstand en beschikbaarheid van de levensnoodzakelijke medicatie in het land van herkomst. Zij geven aan dat een levensbedreigend risico manifest aanwezig is bij stopzetting van de levenslang vereiste medische behandeling en opvolging die verzoekers ernstige aandoeningen vereisen. Zij betogen dat een adequate behandeling voor de aandoeningen van verzoeker niet voorhanden is in het land van herkomst en dat zijn leven aldus in gevaar komt bij terugkeer.

Verzoekers geven aldus aan dat verweerder niet kon besluiten dat de aandoeningen geen aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet op grond van het gegeven dat er geen sprake is van een directe, acute levensbedreiging, zonder na te gaan of de aandoeningen niet levensbedreigend zullen zijn ingeval de behandeling niet kan worden verdergezet in hun land van herkomst. In tegenstelling tot hetgeen verweerder in haar nota met opmerkingen voorhoudt, gaat verzoekers hun betoog dan ook verder dan het louter *“niet eens zijn met de conclusies van verweerder”*.

3.3.2.4. Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet is van toepassing op de volgende drie gevallen:

- (1) op een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt, of
- (2) op een ziekte die een reëel risico is voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
- (3) op een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer wordt gesteld dat de ziekte of aandoening van verzoeker geen directe bedreiging inhoudt voor zijn leven in de zin dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte en er geen dringende maatregelen vereist zijn zonder welke er acuut levensgevaar zou zijn. Uit dit advies blijkt evenwel uitdrukkelijk dat niet afzonderlijk werd nagegaan of er geen sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. De ambtenaar-geneesheer stelt immers het volgende: *“Nu in eerste instantie wordt geoordeeld dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, kan bij gevolg in tweede instantie met vastheid gesteld worden dat hij niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

Niettemin besluit de arts-adviseur op basis van voorgaande dat *“bijgevolg [...] het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”*

Uit de bestreden beslissing blijkt voorts dat de gemachtigde van de staatssecretaris, verwijzend naar het advies van de arts-adviseur, besluit dat:

“Derhalve

- 1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of*
- 2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkenen lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven.*

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkenen gewoonlijk verblijven een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”

De Raad wijst erop dat deze stelling evenwel geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan immers niet afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en

vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan banale aandoeningen of ziektes. Inzake de verwijzing op dit punt naar rechtspraak van de Raad dient verder te worden opgemerkt dat in de aangehaalde arresten niet kan gelezen worden wat verweerder er uit lijkt te citeren.

3.3.2.5. De ambtenaar-geneesheer geeft verder nog aan dat in het kader van de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet een graad van ernst vereist is zoals voorzien door artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Staatsburg (hierna: het EHRM), *“dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”*.

De Raad merkt in dit verband evenwel op dat deze vooropgestelde voorwaarde dat sprake dient te zijn van een onmiddellijke levensbedreiging in de zin van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte opdat een ziekte binnen het toepassingsgebied van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet valt als dusdanig geen steun vindt in de letterlijke bewoordingen van deze bepaling. Hierin wordt immers enkel vooropgesteld dat het een ziekte betreft die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de patiënt, of die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, en niet dat de levensbedreiging op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing reeds acuut dient te zijn. In dit verband kan daarnaast ook worden vastgesteld dat in het medisch advies in wezen evenmin wordt aangegeven of de aandoeningen van verzoeker op zich een reëel risico inhouden voor het leven, bijvoorbeeld bij stopzetting van de behandeling en dit los van de vraag of dit eventuele levensbedreigende karakter van de aandoeningen reeds acuut is. De verwijzing naar de rechtspraak van het EHRM doet ook geen afbreuk aan een duidelijke wetsbepaling die drie verschillende situaties beoogt.

Niettemin, los van de vraag of alle begrippen vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dienen gekoppeld te worden aan de rechtspraak van het EHRM, blijkt uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dat dit artikel is gebaseerd op concepten zoals deze worden gehanteerd door het EHRM. De bewoordingen *“reëel risico”* en *“een onmenselijke of vernederende behandeling”* van artikel 9ter, § 1 van de Vreemdelingenwet sluiten zeer nauw aan bij de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. Ook uit de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen minstens ten dele heeft willen verbinden aan het EVRM en de rechtspraak van het EHRM (*Parl. St. Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, 9, 34-36 en 85*). Bijgevolg is het dan ook logisch om de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen te analyseren teneinde na te gaan vanaf wanneer bepaalde ziektes binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM vallen.

Niettegenstaande het gegeven dat het EHRM tot op de dag van vandaag enkel een schending van artikel 3 van het EVRM heeft weerhouden in een situatie waarin er sprake was van een kritieke en vergevorderde gezondheidstoestand, stelt het EHRM het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest *N. t. het Verenigd Koninkrijk* (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: *“the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant’s country of origin or which may be available only at substantial cost”* (de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke persoon die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost).

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog zullen evolueren naar acute levensbedreiging. Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van

de aandoening of de ziekte “levensbedreigend” dient te zijn “gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte”. Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van “zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”. Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM. Waar de ambtenaar-geneesheer in zijn besluit stelt dat “Uit het medisch dossier mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe levensbedreiging inhoudt voor zijn leven. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.” kan evenwel niet zonder meer worden afgeleid dat verzoeker lijdt aan banale aandoeningen maar enkel dat hij lijdt aan aandoeningen die geen directe bedreiging inhouden voor zijn leven.

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM vervolgens het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn, wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de ziekte.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt aldus dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM meer betreft dan het louter beantwoorden van de vraag of het voor betrokkene, gezien zijn huidige gezondheidstoestand, fysiek mogelijk is om te reizen of de vraag of de verwijdering een reëel risico inhoudt voor de fysieke integriteit of het leven van de betrokkene. Het Hof heeft oog voor alle omstandigheden die een aanhangige zaak betreffen, en dus ook voor de algemene omstandigheden in het land van herkomst alsook de persoonlijke situatie van een vreemdeling in dat land van herkomst. Het is immers mogelijk dat factoren en omstandigheden, die op zichzelf genomen geen aanleiding geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, in hun combinatie wel aanleiding kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Aldus motiveert het Hof in zijn arresten, zelfs als reeds is vastgesteld dat de ziekte van betrokken vreemdeling heden zich niet in een terminale of kritieke fase bevindt, ook verder met betrekking tot de eventuele beschikbaarheid van een medische behandeling in het land van herkomst en de eventuele aanwezigheid van een sociale of familiale opvang in het land van herkomst (zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

Aldus blijkt dat de ambtenaar-geneesheer door enkel te onderzoeken of de aandoeningen levensbedreigend zijn, in de zin dat er sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een vergevorderd stadium van de ziekte, zonder verder onderzoek naar de mogelijkheden van een behandeling in het land van herkomst of zonder aan te geven dat het slechts een banale ziekte betreft, de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM bij de verwijdering van zieke vreemdelingen, te beperkend interpreteert.

Voorts steunt de bestreden beslissing op een deductie van de arts-adviseur die geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Er werd in strijd met artikel 9ter, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Er dient te worden aangenomen dat verweerder, of de ambtenaar-geneesheer, niet op (wettelijk) correcte gronden heeft besloten dat de aandoeningen van verzoeker niet de vereiste graad van ernst hebben opdat deze aanleiding kunnen geven tot een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Nu op grond van het medische advies niet blijkt dat de aandoeningen van verzoeker banaal zijn en los van de vastgestelde hepatitis B waarvan in het medische advies wordt aangegeven dat deze thans geen behandeling behoeft, hetgeen verzoekers als dusdanig niet betwisten aan de hand van overige medische vaststellingen, kunnen verzoekers worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder niet kon

besluiten dat – wat de overige aandoeningen betreft – geen aandoeningen blijken die een reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit of die een reëel risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer geen adequate behandeling voorhanden is in het herkomstland op grond van de loutere vaststelling dat er geen directe levensbedreiging is en dit zonder na te gaan of er geen levensbedreiging of onmenselijke of vernederende behandeling zal zijn wanneer de behandeling die verzoeker voor deze aandoeningen vereist niet voorhanden is in zijn land van herkomst.

De zorgvuldigheidsplicht en materiële motiveringsplicht werden geschonden in het licht van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Het middel is in de aangegeven mate gegrond. Een onderzoek van de overige onderdelen van het middel dringt zich bijgevolg niet op (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

3.3.3. Aangezien een aangevoerd middel tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leidt, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige middelen, noch van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

4. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 30 november 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS